Karikatür

Ankara Beynelmilel Kömür Sergisinde:
—Bayanların Burada Ne İşi Var
—Ne İşi Var Olur mu?. Onlar
Hem Isıtıcı Hem Yakıc
Maddelerden !..
RAMİZ

Bir gezinti:

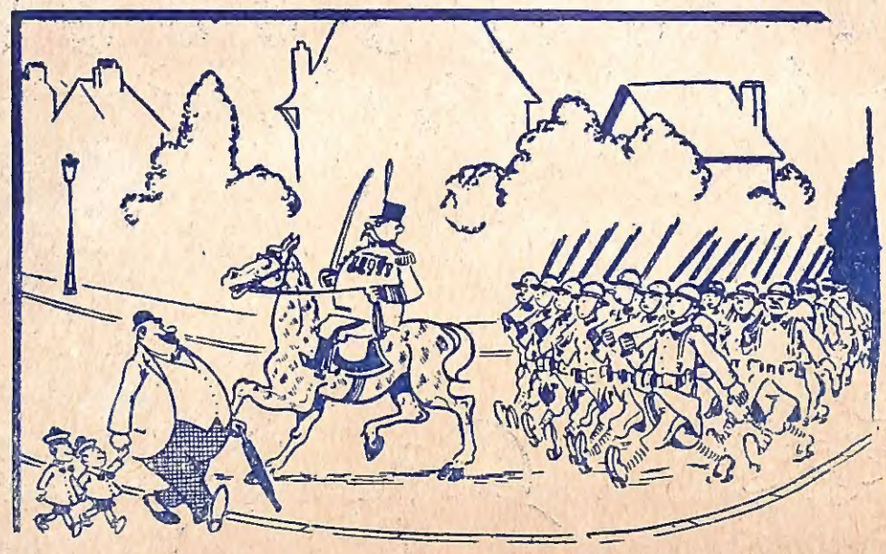

Küçük oğlan babasına — A, a, baksana baba, zabit de çocuklarını gezmiye çıkarmış!..

Hapisanede isyan

— Tatatatatatata...

Şişman haydut — Şu mitralyözü susturun be...

Arkasındaki — Dalga geçme, o mitralyöz değil, kekeme konuşuyor!...

Sayfiyede

Otelci — Balığa mı çıkacaksınız, yoksa tenis mi oynıyacaksınız? Söyleyin de ağı ona göre hazırlıyalım!...

Bayan — Aman bu ne hal?.

Bay — Sus! Hizmetçiye piyangonun büyük ikramiyesi vurdu!...

— Bağır yavrum bağır, şu komşunun radyosunu bastır da anlasınlar teresler!.

Kaçan mahpuslar hapishane kapıcısına — Kapıcıbaşı, aç kapıyı, yabancı yok. Dışarda iş bulamadık da geri döndük!..

No. 69 CİLT: 3 YİL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 24 NİSAN 1937

KARİKATÜR

Sahibi : Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususi daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

Almanya - İtalya dostluğu teyit olunuyor...

— Dostum dünyaya bir daha ilân edelim ki, en kuvvetli bağlarla birbirimize merbutuz!...

—Her akşam yarım kilo yuvarlarım..
— Sonra?.
— Sonra, o da beni yuvarlar!...

Haftanın anketi:

Gandi ile mülâkat...

Mahatma Gandi'yi tanırsınız! Arada bir açlık grevine yatan, arada bir peştemala sarılıp yuvarlak masa konferansına giden, arada bir söz söylememek orucu tutan meşhur Hintli lider.

Son zamanlarda gazeteler yine hazretten uzun uzadıya bahsettiler. Hindistan intihabatında Gandinin fırkası kazanmış ama, bir türlü hükûmet başına geçmek istemiyorlarmış. Bu işin iç yüzünü Karikatür karilerine bildirmek için bir arkadaşımızı Hindistana gönderdik. İşte aldığımız mektubu dercediyoruz.

Kalkütaya varınca ilk işim Gandi ile mülâkat yapmak oldu. Kendisini bir yer odasında iki keçi ile bir çıkırığın arasında buldum. Beni görür görmez sırtındaki hamam peştemalının ucunu düzelterek:

— Kimsiniz, benden ne istiyorsunuz? Dedi.

— Bir Türk gazetecisiyim, tâ İstanbuldan kalkıp buralara kadar sizinle görüşmiye geldim.

— Pekâlâ etmişsiniz! Sorun bakalım?

— Bu keçiler nedir?

— Keçi mukaddes bir hayvandır. Sütü içilir, eti halis kıvırcık niyetine yenilir, kılından torba, derisinden sizin Kapalıçarşıda Fransız videlâsı diye ayakkabı yapılır.

— Buraları malûm, başka!

— En mühim işi, Ahfeşin aziz dostu olmasıdır.

— Hangi Ahfeşin?

— Yüz tane Ahfeş yok ya, tabiî sizin Ahfeşin, Nurullah Ataç'ın..

— Aman, siz Nurullah Ataç'ı tanır mısınız?

— Amma da tuhaf söz ha? Nurullah Ataç'ı tanımasam keçilerle ne alış verişim olurdu?

— Demek, üstadın yazılarını okuyorsunuz?

— Allah Allah, ben böyle bir söz demedim ki... Siz benim ağzımı mı arıyorsunuz, kuzum? Ben sanki Nurullah Ataç'ı, tanıyanların, onun dostu olanların yazılarını hiç okumadıklarını, bilmiyor muyum? Onu tanımak, yazısını okumamak için kâfi bir sebep olduğu gibi, ona dost kalmak için de yegâne çare, yine yazılarını okumaktır.

— Haklısınız! Şu peştemala sarılıp gezmenizin sebebi?

— Basit, Hindistan sıcak bir memlekettir, böyle sele serpe dolaşmak fena mı?

— Bilâkis, bilâkis! Sizin açlık grevleriniz ne oldu?

— Ne olacak, tadı kalmadı. 350 milyon Hindli açlıktan kırılırken bol bol yiyeceğim olduğu halde kendimi açlığa kapıp koyuvermem artık enayilik sayılır? Hem siz beni daha iyi anlarsınız! Meselâ Babıâlide çalışan bir muharririn açlık grevine başlaması ne demektir?

— Tabiî hayatını yaşıyor, hayatında hiç bir değişiklik vukua gelmemiş demektir!

— İşte biz de bunun için açlık grevine elveda dedik.

— Bu çıkırık neye yarar?

— İp eğirir, bez dokurum.

— Sebep?

— Satıp ticaret yaparım.

— Piyasada bezin metresi kaçadır?

— İngiliz malı bezin topu sizin para ile 6 lira kadar bir şey tutar.

— Sizin dokuduğunuz bez kaça mal olur?

— Bizimkinin metresi altı liraya.

— Aman, öyle ise İngiliz malı ile nasıl rekabet yaparsınız! Benim bildiğime göre Hindistan İngiliz müstemlekesi olduğundan kontenjan falan koyamıyormuşsunuz! İngiliz malı memlekete gümrüksüz giriyormuş. Şu halde rekabet imkânı kalmıyor. 6 liraya bir top kumaş almak dururken fakir Hintliler, bir metre kumaşa 6 lira verirler mi?

— Vermezler!

— O halde.

— O halde, bizim gibi vatanperverlerin vazifesi fedakârlık, feragati nefs göstermektir. Metresi altı liraya mal olan kumaşın topunu biz 6 liraya satıyoruz.

— Aradaki muazzam fark nereden çıkıyor?

— Yine Hintlilerden, malûm a, fırkamızın âza adedi milyonları bulur. Onların verdiği aidatla zararımızı kapatıyoruz. Hem çıkırıkla fazla mal çıkarmıya da imkân yok. Binaenaleyh zarar ehemmiyetsiz!

Ben bu sözlere karşı gayri ihtiyarî gülümsemişim, çok zeki bir adam olan Hintli lider, düşüncemi hemen sezdi:

— Nasrettin hocayı hatırladınız değil mi? dedi. Hani meşhur dostlar alış verişte görsün hikâyesi.

Ne diyeyim, aklımdan geçenleri, bir, bir keşfeden dâhîye yalan söylemek para ediyor mu?

— Evet, üstat.

— Ne yaparsınız azizim, dünyanın hali böyle. Sanki sizin Babıâli başka türlü mü çalışıyor. Sürü sürü adam ceplerinden avuç dolusu para harcıyarak sürü sürü kitap çıkarıyorlar da, bizden fazla mı kâr ediyorlar? Kitaplarından yirmi tane satılan parmakla gösterilmiyor mu? Bu da bir çeşit dostlar alış verişte görsün hesabı değil mi? Zaten bu meşhur silâhsız mukavemet ve iktısadî isyan fikirlerini bana, sizin Babıâli ilham etti.

Sözü bu mecradan çıkarıp içtimaî, siyasî sahaya getireceğim sırada içeri yalınayak, başıkabak bir Hintli girdi. Yüzünü gözünü yerlere sürüp selâmladıktan sonra:

— Efendimiz, Hindistanın istiklâli meselesini müzakere etmek için bir İngiliz heyeti geldi.

Dedi. Gandi bu sözleri duyunca telâşlandı, bir takvime bir de saate baktı. Sonra adamına:

— Söyle buyursunlar, diye cevap verdi. Fakat benim söz söylememek orucuna yatmam zamanı geldi. İçeri girsinler, bol bol konuşsunlar, silâhsız mukavemet prensipimiz baki kalmak şartile bütün dileklerini peşin kabul ediyorum. Fakat ağzımı açmıyacağım! Unutma, yine sukût orucuna girdiğimi ajanslarla dünyaya bildirin.

Ve artık sustu. Tahkik ettim, tam altı ay ağzını açıp bir kelime söylemezmiş. Nurullah Ataç ile Babıâliyi çekiştirmek için burada altı ay sürünecek değilim ya, İstanbula hareket ediyorum.

Mülâkatçı

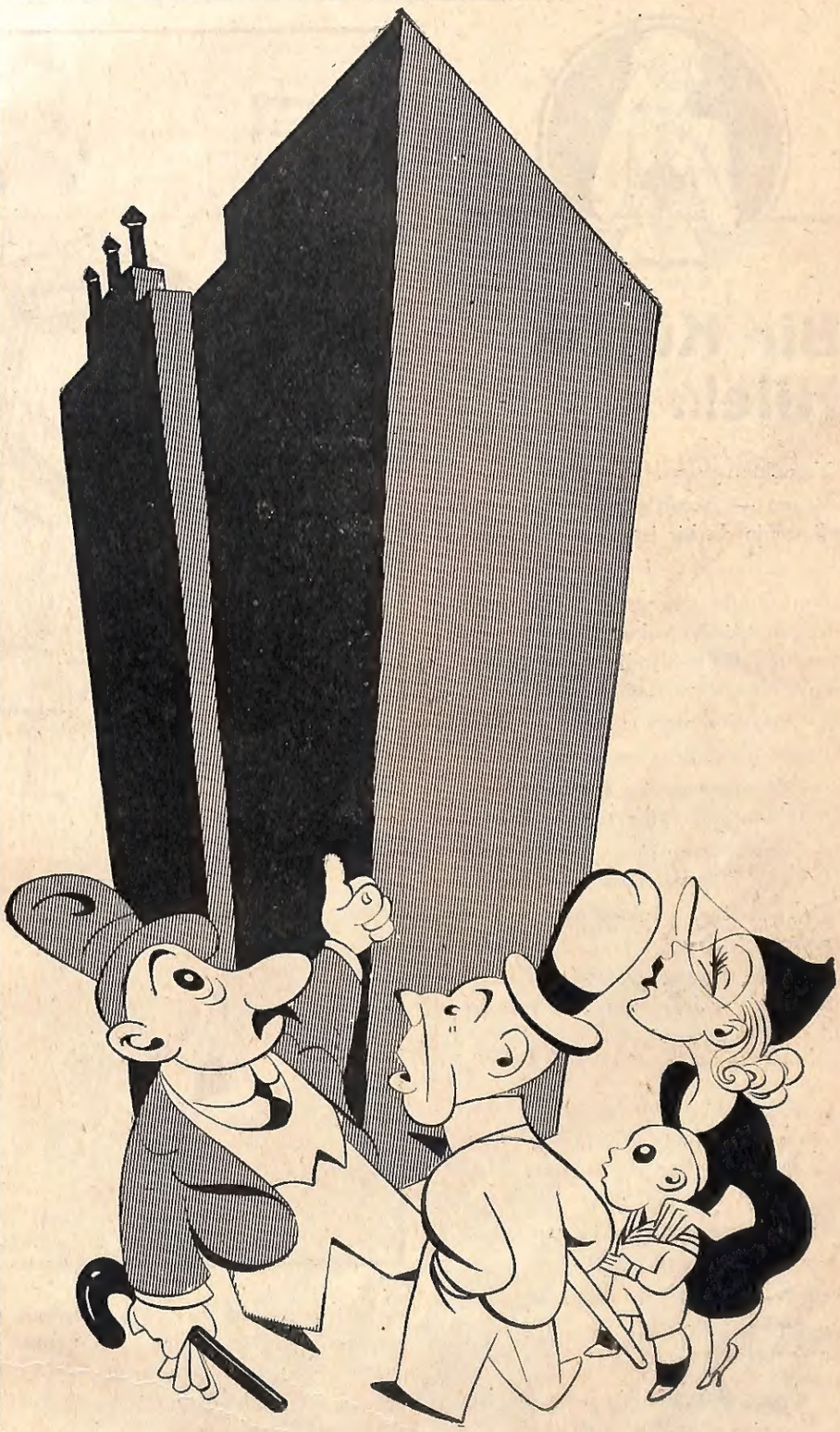

— Kiralık bir apartıman arıyorduk ama...

— Âlâ, kübik mi olsun, yoksa şöyle rahat bir şey mi?!..

Namuslu!.

Hizmetçi arıyordum. Arkadaşlardan biri:

— Aman elimde mücevher gibi bir şey var, dedi, bu zamanda hizmetçinin daha ahlâklısını bulamazsın. Gerçi biraz safçadır ama...

— Aman birader varsın olsun... Fazla açıkgözlü hırsız hizmetçiden okadar canım yandı ki, arasıra biraz da aptallık etmesine memnuniyetle göz yumarım.

Sokağa çıkarken yeni hizmetçime yirmi beş kuruş verdim:

— Bakkala gidersin, bununla akşama bir küçük teneke Çiftlik yoğurdu alırsın, dedim.

Akşam sofrada yoğurdu göremeyince, sordum:

— Hani sen yoğurt alacaktın.

Hizmetçi mahcup ve meyus bir tavırla cevap verdi:

— Sağ cebime koymuştum. Meğer o cepte kendimin de yirmi beş kuruşum varmış. Hangisi sizinki, hangisi kendiminki olduğunu ayırt edemedim. Siz bakın da hangisi sizinki ise yarın akşam yoğurdu onunla alırız.

— Sen hep Sultanahmet parkında otururdun, şimdi neden Gülhaneye devam ediyorsun?.

— Doktor tepdilhava tavsiye etti de!..

Kız — Yüz görümlüğü bir otomobil isterim..

Erkek — Ondan sonra yüzünüzü görmek mümkün olur mu de

Şeytan

Bana şeytan diyor ki: Kalk, git bu gece bara,
Zevke, eğlenceye dal!..
Melek diyor ki: Vazgeç, harcedersin çok para,
Aklını başına al!...

★

Şeytan diyor: Rakı iç.. bir yudum alan olur,
Onun tadına hayran!...
Melek diyor: Belâyi insan içkiden bulur,
Nene yetmiyor ayran?..

★

Şeytan diyor: Pa
Bir
Melek diyor: Y
Hem d

Şeytan diyor: Me
İşte b
Melek diyor: Bir
Yok bi

Pekâlâ!.

Kayserli Mehmet ağa ihtiyar eşeğini pazara çıkarmış satıyordu. Eşek pek ihtiyar olduğundan epey dolaştırdığı halde bir müşteri bile çıkmamıştı. Nihayet akşama doğru fakir bir köylü yaklaştı. Eşeği dikkatle gözden geçirdikten sonra sordu:

— Buna ne istiyorsun?

— Elli lira!

— Ama yaptın ha!

— Sen ne verirsin?

— Beş lira veririm.

— Sen iyi bir adama benziyorsun, 45 lira için hatırını kıracak değilim ya, razıyım. Ver beş lirayı.

Olabilir ama!..

Bir papazla bir hoca konuşuyorlardı. Papaz dünyanın bir gün olup hıristiyanlık sayesinde cennete döneceğini ballandırırken dedi ki:

— Azizim, şuna iman etmek lâzım ki, bir gün dünya cennete dönecektir. Bir kuzu ile bir aslan yanyana gezebilecek!

Hoca gülerek cevap verdi:

— Olabilir ama, mirim, bendeniz daima aslanın yerinde olmalıyım!

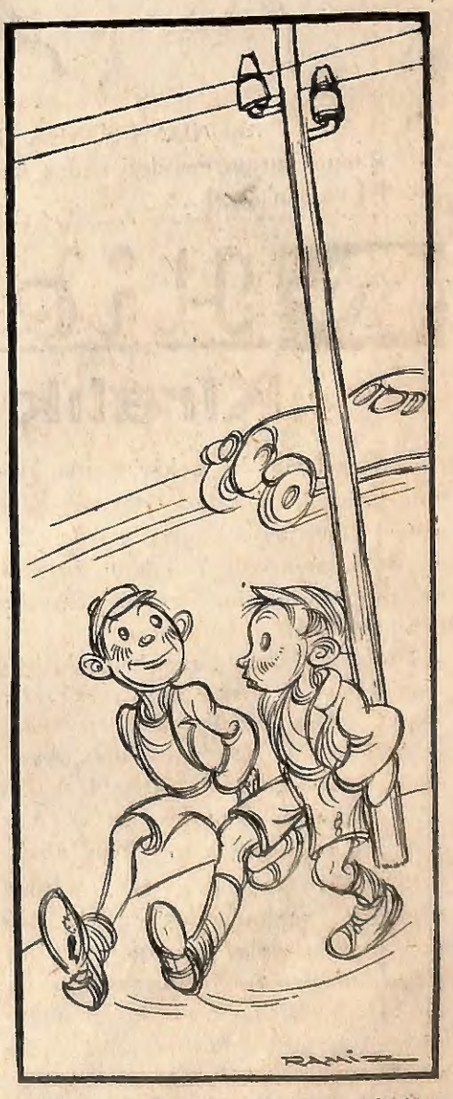

— Talebelerin sinemalara gitmeleri yasak edilmiş.. şimdi ne canları sıkılacak.

— Kimin?.

— Talebelerin de, sinemacıların da!..

Diyor Ki ...

...r.. Rahat istiyen bence
...bil alır!...
...vaya yürümek gence,
...göz kalır!..

...korkma, değildir günah
...aşamak!...
...fakat kıymalı nikâh,
...boşamak!..

Ben de meleğe dedim: Verme bukadar emek,
Kâfidir bana dersin!..
Söyle bakalım: Var mı tekrar dünyaya gelmek?
Nasıl tahmin edersin?...

★

Uzun uzun düşündü şaşırıp bayan melek:
«Hayır, yok..» dedi bana!..
Ne yaparsam yanımda kâr kalıyor... Diyerek,
Uyuverdim şeytana!..

Necdet Rüştü

BUNDAN SONRA GEMİLERİ KIZAKTAN BAYANLAR İNDİRECEK [Gazetelerden]

— Biliyor musun gemileri neden kadınların elile denize indirirler...

— İyi yüzsün diye!...

Hikâye

Kiralık smokin

İtiraf edeyim ki, bekârlığımda kılığım, kıyafetim, biraz derbederdi. Pantalonum ütü nedir bilmez, iskarpinlerim boya tanımazdı. Yakalığım kirlendi mi, bir yenisini alır, kirlisini bir yerde bırakıverirdim!

Yılda yedi, sekiz pansiyon değiştiren adamın gardrobu ne olacak? Her yaz ucuzundan bir mevsimlik ince elbise yaptırır, sonbaharda apartıman kapıcısına hediye ederdim. Ahbaplar:

— Yahu, ceketinin yakası bir parmak yağ bağlamış, ayıp vallâhi!

Dedikleri zaman, zaten terzinin taksiti de tamamlanmış olurdu. Gider bir kat elbise ısmarlar sırtıma geçirirdim. Benim gibi yaşıyanların - eğer baba yadigârı baston kullanmıyorlarsa - bir vefakâr dostları olur: Paltoları.

Soğuk havalarda yorganın üstüne sele serpe uzatıp vücudümü ısıtan paltom, tam beş senelikti. Üç sene öyle giymiş, dördüncü kışa basarken tornistan ettirmiştim.

İşte ahvalim, bu merkezde bulunurken dostların azizliğine uğradım. O sıralarda galiba bir de hafif grip geçiriyordum. Kimi:

— Aman, bu da mı hayat? Şu halini bir tefekkür ediyor musun? Etrafına bir göz gezdir. Pansiyonda yaşamak canına tak demedi mi?

Demiş, bir başkası:

— Artık saçmalıyorsun! Şu hastalıktan hayırlısı ile yakanı bir sıyır, seni kendi elimle evlendirmezsem namerdim.

Diye sureti haktan görünmüştü. Nihayet bir gece sarhoşken ağzımdan:

— Haydi birini bulun da istediğiniz olsun!

Sözü çıktı. Haftasına varmadan söz kesildi.

— Evi, barkı, eski kocasından 150 lira aylığı var. Biraz oynakça derlerse de aldırma. Genç dul kısmının düşmanı çok olur. Şimdi zaten dans etmiyen, poker oynamıyan, az buçuk içki kullanmıyan kadına, kadın diyebilir miyiz?

Diyenlere de hak veriyordum. Karımın Cağaloğlundaki evine iki bavul kitapla, bir bavul çamaşırı götürünce taşınmış oldum. Melâhat kocasının ölümünden sonra bu evde ihtiyar bir hizmetçi kadınla oturuyordu. Annesile babası Erenköyünde idiler.

* * *

Saadetim tam üç ay sürdü. Tam üç ay:

— Ne halt ettim de, ben bu işi daha yirmi beş, yirmi altı yaşında yapmadım. 38 seneyi doldurunca kadar sürüdüm durdum.

Diye saçımı başımı yoldum, dizimi dövdüm. Melâhat, kadınların en vefakârı, en uysalı, en namuslusu idi. Horozdan kaçıyor, üstüste iki kere öksürsem deliye dönüyor, bir sözümü iki etmiyordu.

Fakat üçüncü aydan sonra vaziyette hifif bir değişiklik hâsıl oldu. Bayan önce bir can sıkıntısı tutturdu.

— Aman, gezelim de açılsın!

Diyerek yazıhaneden yorgun, argın eve gelince, karıcığımı koluma takıp komşu komşu, ahbap ahbap, dolaşmıya başladım. Sabaha kadar poker par-

tileri, içki âlemleri, benzimde kan, dizimde derman koymadı.

Yaz gelince, Erenköyüne kayınvalde ile kaynpedere yakın bir ev tuttuk! Bu sefer de kır baloları, garden partiler, piknikler aldı yürüdü. Uysallık, vefakârlık bana geçmiş, şirretlik, vurdum duymazlık hatuna malolmuş, çamaşırlarım, kitaplarım, perişan, yemek meselesi berbat bir hale gelmişti. Yazı işte bu durumda, hafif kavgaları git gide ağırlaştırarak geçirdik. Tekrar Cağaloğluna döndüğümüz zaman bendeniz bütün kozlarımı oynamış, bütün silâhlarımı denemiş, nihayet kılıbıklıkta karar kılmış, af buyurun, sade yuları değil, sakalın ucunu da refikai hayatıma teslim etmiştim.

* * *

Kışın, başıma yeni bir dert daha çıktı. Aman yarabbi, balo sırasını bekliyen ne bitmez tükenmez kurum, ne sayısı hesaba sığmaz dernek, nekadar akla gelmez cemiyet varmış? İlk zamanlar ayak diredim:

— İllâllah gayri, balo falan anlamam dedim. Kızılca kıyametler koptu. Ağlamalar sıklaştı. Neticede yine ben yenildim.

O hafta içinde iki balo tertip ediliyormuş. Gitmiye karar verdik. Fakat malûm a, baloya giderken smokin giymek mecburiyeti var. Ne yapalım, derken mühim bir iş için Ankaraya gitmem lâzım geldi. Çaresiz ikinci baloya kaldık. Sevinç içinde bavulumu alıp trene atladım.

* * *

Dönüşte ayağımın tozu ile yollara düştüm. Beyoğluna fırladım. Galatasarayın karşısında bir terziyi sağlık vermişlerdi. Oraya başvurdum. Terzi kızı arsız arsız sırıtarak:

— Smokin için mi geldiniz? Usta yok! Bekliyeceksiniz!

Dedi. Çaresiz bekledim. Usta gelince vaziyetin zannettiğim kadar kolay olmadığını anladım. Hazırda smokin yokmuş. Bir adres verdiler, otomobile atladım, Galataya indim. Birkaç sokak dolaştıktan sonra küçük bir dükkânda aradığıma kavuştum. Yakası parlak elbiseyi sırtıma geçirdim. Bütün ayıpladığım işler başıma geliyordu. «Ben böyle olacak adam değildim» diye homurdanarak ayna karşısında bir döndüm. Yaka pot duruyor, pantalon biraz bol ama ne yapalım? Kiralık elbise bukadar olur. Hem Beyoğlundaki terzi de düzeltecek olduktan sonra, düşünür müyüm? Pazarlığı kesiştik. Paketi bana da emniyet etmediler. Bir otomobil çağırdım; Smokin sahibi ile beraber kuruldu, terziye koştuk. Elbiseyi üstüme oturttu. Ötesine berisine sabunla çizgiler çizdi:

— Saat sekizde sekiz buçukta hazırdır.

Dedi. Bir yere gidip traş oldum. Bayanı otomobile atınca tekrar terziye dayandım. Smokini sırtladım, pardesüyü de geçirince iki dirhem bir çekirdek baloya gittik. Sabaha kadar ne çektiğimi bir ben bilirim bir de Allahım bilir. Zıplamaktan dermanım kesilmiş, içkiden midem bozulmuş, karımı züppelerin, cephe ve yan hücumlarından kurtarmak için âsabım berbat olmuştu.

Ertesi günü öğleden sonra uyanabilmişim! Bizim bayan, hâlâ yatıyordu. Aklımı başıma toplamıya uğraşırken smokini götürüp elbisemi giymiye mecbur olduğumu hatırladım. Bu da dün geceki felâketin tuzu, biberi idi. Küfür ederek davrandım. Giyinirken smokinin iç cebinde bir kâğıt hışırtısı duydum. Elimi cebime daldırdım. Bir mektup. Zarfından çıkardım. Allah Allah, tıpatıp bizim bayanın yazısı. Aman, deli olacağım. İşte imzası bile var: «Senin Melâhatın.»

Mektubu bir solukta okudum:

«Celâlciğim,

Kocam olacak sersem, Ankaraya gitti. Böyle fırsat her zaman ele geçmez. Salı akşamı balo varmış. Hazırlan sabaha kadar beraberiz. Seni öyle göreceğim geldi ki... Gözümde tütüyorsun. ilâh...»

Zarfın üstündeki posta mühürüne baktım. Cağaloğlundan verilmiş.

Hemen oturdum, mektubun bir kopyasını çıkardım. Masanın üstüne bıraktım. En lüzumlu eşyamı bir küçük bavula doldurunca, sokağa fırladım. İlk işim bizim pansiyoncu Eleniye telefon edip bahçe üstündeki odayı hazırlatmak, sonra bir avukata gidip mahut mektubumla beraber boşanma davası hakkında hususî vekâletname vermek oldu. Şimdi ne zaman «Kiralık smokin» dediklerini duysam tatlı tatlı gülümser, ve:

— Bahtiyar olmasını bilmek lâzım, derim, insan sırasında bir kiralık smokinle dahi bahtiyar olabilir!

Ta - Ka

— Karıcığım üşüyeceksin üstüne bir şey al..
— Merak etme üşümem, hattıstivayı dinliyorum!...

FALCI

Bayan (S..) mazi ve istikbali olduğu gibi söylediği rivayet edilen bir falcıya gitmişti.

Falcı kadın iskambilleri masanın üzerine serdikten sonra:

— Sizin bir kocanız var, dedi, kumarbaz, sefih, serseri, terbiyesiz, sarhoş bir adam...

Bayan (S...) hayretle gözlerini açtı; «Söyleyin aman çabuk arkasını söyleyin...» Ben sizin kadar âlim falcı görmedim.

Falcı devam etti:

— Bunun için çok üzülüyorsunuz... Fakat hiç merak etmeyin. Yakında ondan kurtulacaksınız.

— Boşanacak mıyız?

— Hayır... Kocanızı öldürecekler...

Fal bitmişti. Bayan (S..) gözleri yerde, biraz düşündükten sonra:

— Arkasını da söyleyin rica ederim, dedi. Bari mahkemeden beraet kararı alabilecek miyim?

MUZİPLİĞİN CEZASI

Muzipliğile tanınmış bir arkadaşım anlattı.

Geçenlerde bir arkadaşla beraber Ankaraya gidiyordum. Eskişehir istasyonunda aklıma dışardan öteberi almak geldi. Ben inerken arkadaşım:

— Bana bak, sen biraz dalgınsın... Oyana, buyana bakarken treni kaçırırsın, dedi.

Benim dalgınca olduğum doğrudur. Fakat buna mukabil, arkadaş çok fazla vesveseli ve evhamlı bir adamdır. Trenlere en aşağı hareketinden yarım saat evvel biner.

Kendisine ufak bir azizlik yaparak biraz helecanlandırmak istedim. Trenin hareketine birkaç dakika kala geri taraftaki vagonlardan birine girdim.

Maksadım, biraz saklanarak onu üç beş dakika kıvrandırmaktı.

Kompartimanımıza geldiğim zaman, tren şehir hududundan çıkmak üzere idi. Arkadaşım, başı elleri içinde dalgın dalgın düşündüğünü gördüm ve daha fazla üzmiye kıyamıyarak içeri giriverdim.

O beni görünce dehşetle yerinden fırladı:

— Yahu sen kalmadın mı? Diye bağırdı.

— Bende kalacak göz var mı? Sadece seni aldatmak istedim.

Ve yeis ile: Peki, şimdi ne yapacağız? dedi.

Endişe ile sordum:

— Ne demek ne yapacağız?!!

O cevap verdi — Ayol ben seni yetişemedi diye paltonu, şapkanı ve biletini pencereden istasyon polisine teslim ettim.

TEHDİT

Bir arkadaş anlattı:

Çok yorgundum. Yemekten sonra pijamamı, terliklerimi giyerek kanapeye uzanmıştım.

Karım yeni bir eşarp almak için para istedi:

— Çok değil, on beş liracık, diyordu. Fakat gördüğün zaman yirmi beş liradan aşağı alınır şey olmadığını kendin de anlıyacaksın...

— Olabilir, fakat param yok... İnşallah ay başı gelsin de düşünürüz..

— Ay başına kadar dünyada bekliyemem.

— Israr etme beyhude...

— Ederim...

— O halde et... Fakat evvelden haberin olsun ki, yorgunluğun tamamile boşa gidecek...

— Ağlarım.

— Ağlasan da nafile, bağırsan da.. Hattâ eline bir bıçak alıp etlerimi kessen yine nafile... Artık tehdide pabuç bırakmıyorum.

— Demek tehdide pabuç bırakmıyorsun ha?.. Şimdi görürsün...

Karım hiddetle radyoya yürüdü:

— Kıracak mısın, diye güldüm.

— Hayır, sadece açacağım, dedi.

İşte bu aklıma gelmemişti:

— Aman açma... Bu akşam her şeyi hesapladım fakat bu aklıma gelmemişti, dedim ve paraları verdim.

BİR GREV HİKÂYESİ

Son gelen Avrupa gazetelerinde birinde okunmuştur:

Malûm olduğu üzere Napolide eski zamanlardanberi Lazaroni denen tembel bir kısım fukara vardır. Bunlar güneşte sırtüstü yatıp açlıktan ölmeyi, daima çalışmıya ve yorulmıya tercih etmişlerdir.

Günün birinde Lazaronilerden mürekkep bir heyet kıral tarafından kabul edilmeyi rica eder. Bu tembel insanların Napoliden kalkıp hükûmet merkezine gelmeleri, fevkalâde bir şey olduğu ve yine fevkalâde ehemmiyetli bir hâdiseye delâlet ettiği için kıral, murahhasları huzuruna kabul eder ve sorar:

— Ne istiyorsanız söyleyin bakalım.

Baş murahhas cevap verir:

— Biz Lazaroni kullarınız açız şevketlim... Devletin bize yaşamamıza kâfi miktarda mısır ve makarna dağıtmasını istiyoruz.

Kıral cevap verir:

— Buna imkân yok. Çünkü Lazaronileri doyurmıya devletin hazinesi kâfi gelmez.

— O halde müsaadenizle biz de grev ilân edeceğiz.

Kıral şaşırır ve sorar:

— Siz bir iş görmüyorsunuz ki grev ilân edebilesiniz.

Murahhas cevap verir:

— Bizim işimiz yatmaktır. Grev ilân edince bu işi bırakacağız ve kalkıp çalışmıya başlıyacağız. Binaenaleyh devlet bize iş bulmıya mecbur olacak.

Kıral, başvekilinin yüzüne bakar. O, dehşet içinde kırala iğilir ve yavaşça:

— Lazaroniler iş istemiye kalkarlarsa halimiz ne olur şevketlim... Kulunuz bu adamlara şimdilik bir miktar mısır ve makarna dağıtılmasını devlet için daha hayırlı ve kârlı görüyorum.

Papağan

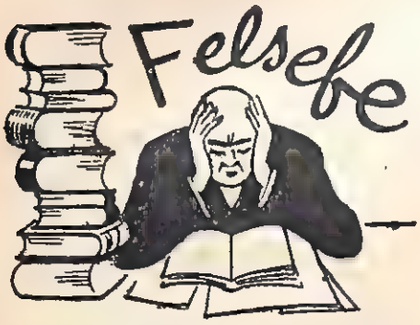

KIRINTILARI

Her delikanlının delilik yapacak kadar aklı vardır!

*

Örs oldunsa dayan, çekiç oldunsa vur!

*

Silâha, kadına, kitaba her gün bakmak lâzımdır.

*

Hangi yolun doğru olduğunu körden sorma!

*

Beni taşıyan eşek, yere atan beygirden iyidir!

*

Boş çuval dik durmaz!

*

Sükût altındır derler ama, hanendeler için değil!

*

İnsan cemiyeti iki büyük sınıftan müteşekkildir. İştahından fazla yiyeceği olanlar, yiyeceğinden fazla işathı olanlar.

*

— Süt dökmüş kedi gibi mahzun olmanın âlemi yok! Diye bizim sütçüler devrilen süt güğümlerini terkos musluklarına yanaştırırlar.

*

İhtiyatlı adamlar toplu iğne gibidirler: Çok dalmıya başları mâni olur.

*

Kısmetine çıkana razı ol. Bahusus tayyare piyangosunun büyük ikramiyesi ise.

*

Bu mevsimde bayat yumurta okadar çok ki, eğer kırar kırmaz içinden tavuk yavrusu çıkmasını istemezsen ördek yumurtası almalısın.

*

Düşmandan alınacak en emin intikam mesut görünmektir.

*

Sıkıntılarınızı dostlarınıza anlatmayınız, çünkü onların kendilerine ait sıkıntıları, hikâye etmelerine meydan vermemiş olursunuz! Yani «sıkıcı adam» diye adınız çıkar!

Filozof

— Ah bilseniz doktor kaç gündür sıkıntı içindeyim, bir müshil verseniz...
— Hacet yok, korsanızı gevşetin, barsaklarınız vazifelerini görsünler!...

Zararı yok

Dükkâna girdi. Tezgâhtara emretti:

— Bana şurdan bir düzine kadın çamaşırı versene...

— Hangi boy olsun?

— Hangi boy olursa olsun!

— Renkleri?

— Onu da bilmem!

— Aman bayım, hiç böyle kadın çamaşırı alınır mı?

— Ver ver! Karım için alıyorum. Nasıl olsa beğenmeyip geri getirecektir. Günah benden gitsin diye alıyorum!

Meselenin Esası

İmparator İkinci Jozef çok hasis bir adamdı. Bir gün yanına yaverlerinden birini alarak ava çıktı. Ormanda yolunu kaybetti. Küçük bir otelde gecelemek mecburiyetinde kaldı. Sabahleyin iki taze yumurta ısmarladı. Yedikten sonra fiatını sordu. Garson gözünü kırpmadan:

— Yüz lira!

Deyince, hasis İmparator neye uğradığını şaşırdı.

— Anlamadım dedi, iki yumurta yüz lira mı? Demek burada yumurta çok ender bulunuyor.

İmparatoru tanımış olan uşak sükûnetle cevap verdi:

— Hayır haşmetmeap, yumurta yiyen İmparatorlar ender!

O halde?..

Plâj tenha idi. Delikanlı, genç kıza baktı, genç kız delikanlıya gülümsedi, fakat erkek pek mahcup olduğundan kızararak gözlerini yere indirdi. Böylece, on, yirmi dakika, yarım saat geçince kızcağız dayanamadı:

— Affedersiniz, dedi, bana yüzme öğretir misiniz?

Delikanlı kekeliyerek cevap verdi:

— Fakat... Ne yazık, bayanım ben yüzmesini bilmiyorum.

— O halde daha âlâ, kalkın, size ben öğreteyim!

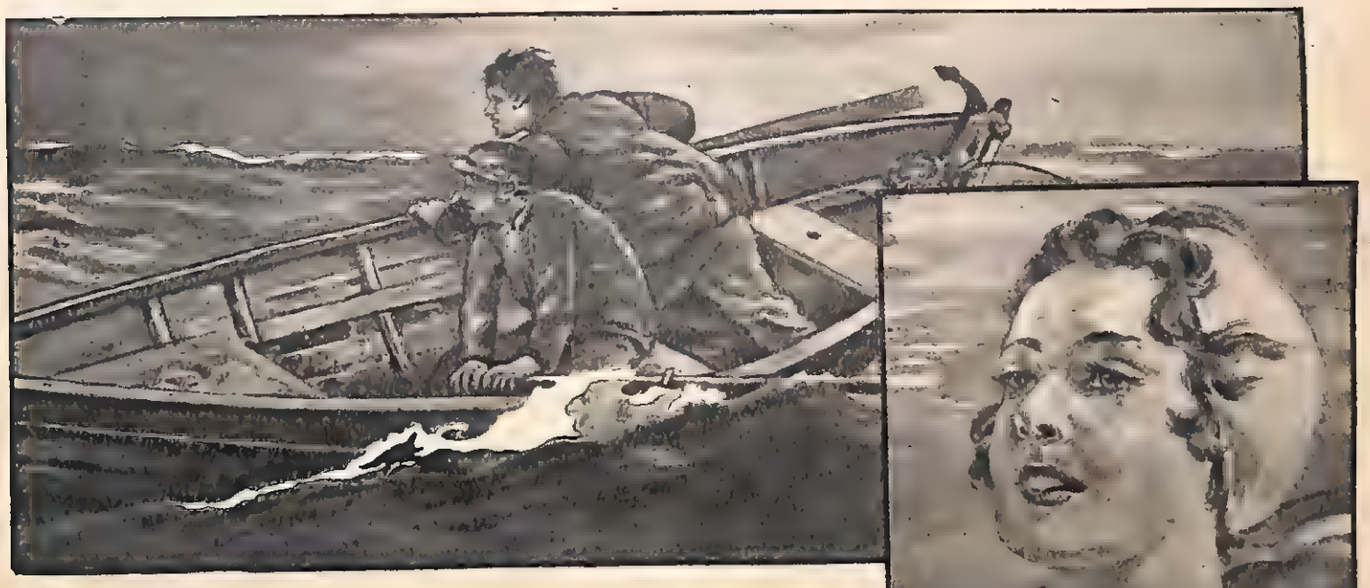

Denizde Bir Macera

Yazan: Osman Cemal

— 7 —

Dümenci:

— Eh, geçer gibi oldu.

— O halde barışmamızın şerefine «şehlâyı göstererek» küçük hanım bize yeni bir beyit daha söylemez mi?

Şehlâ:

— Mademki tekrar barışmamızı bir şeref sayıyorsun, şimdi yeni bir beyit, yahut mani söylemek de sana düşer!

O anda nasıl oldu bilmem, hemen aklıma bundan on beş, yirmi gün kadar önce bir fantezi gazetesinde çıkmış olan mani tarzındaki bir şiirim geldi ve bu şiir zemin ve zamana ne de uygundu.

— Peki, dedim, söyliyeyim:

Dümenci:

— Aman dikkat et, söylerken pek dalma, arada bir arkana bak ki yine bir kayığa çarpmıyalım!

Üçü birden gülüşürlerken:

— Dümende, dedim, sensin. Ona ben değil, sen dikkat edeceksin, Ben değil, sen dalmıyacaksın!

— Peki öyle olsun, ben dikkat ediyorum, sen söylemene bak!

Bir iki yutkunduktan sonra şiiri serlevhasile birlikte okumıya başladım:

O, GÖZLER

O gözler, ah o gözler,
Yaman silâh o gözler,
Beni öldürüyordu:
Geçen sabah o gözler!
O gözler yaktı beni,
Bir öğle vakti beni..
O gözlerin sahibi:
Öksüz bıraktı beni!

* * *

Kızlar afallamışlardı. Fakat, hay aksi şeytan hay! Alt tarafı bir türlü aklıma gelmiyordu:

— Alt tarafını unutmuşum, aklımda bukadar kalmış!

Şehlâ gözlü:

— Ziyanı yok, bize okadarı da yeter. Yeter ama söyle bakalım, seni yakan, seni öksüz bırakan o gözler nasıl gözlerdi acaba, siyah mı, yeşil mi, elâ mı?

Ben az kalsın:

— Elâ değil, şehlâ idi!

Diyecektim. Fakat kendimi toparladım:

— Onu siz bu manileri düzen adamın kendisine sorun!

— Peki, bu manileri sana kim öğretti?

— Bunu bana bir müşterim, böyle şeylere meraklı olduğumu bildiği için bir gazeteden kopya edip vermişti.

Dümenci atıldı:

— Kız, bunu ben de hatırlıyorum... Bu şiir, bundan bir ay kadar önce (...) gazetesinde çıkmamış mıydı?

— Öyle ya, hattâ birlikte okumuştuk da pek hoşumuza gitmişti! Bu, mizah muharriri Osman Cemal'in bir şiiri değil mi?

Dümenci:

— Ta kendisi, ta kendisi!

Sonra bana dönerek:

— Sandalcı, sen az buz sandalcılardan değilmişsin! Kim bilir sende daha böyle neler var!

— Vardır efendim, böyle bazı ufak tefek şeyler!

— Mademki vardır, bir şey daha oku, bakalım bize!

— Başüstüne!

Deyip bu sefer de birkaç gün sonra yine ayni gazetede çıkacak olan henüz hiç bir yerde basılmamış ve görülmemiş şarkı şeklindeki bir şiirimi okumayı kurdum. Ve döndüm onlara:

— Ama, dedim, şimdi okuyacağım şey, deminkiler gibi mani değil, bir şarkıdır.

— Daha iyi ya! Daha iyi ya!

Okumıya başladım:

Ben yolumu şaşırmış bir garip kimse idim,
Keşki yine o yoldan yürüyüp gitseydim,
Kalbimdeki ateşle eriyip bitseydim,
Keşki yene o yoldan yürüyüp gitseydim!

Şehlâ — Aman ne güzel, aman ne güzel!

Sarışın — Acaba o yol hangi yolmuş?

Dümenci — Feneryolu olmalı!

Ben — Yok, Divanyolu.

Şehlâ — «Biraz hiddetle» şakanın, alayın sırası mı ya! Haydi sen alt tarafını oku, alt tarafını!

İkinci kıt'aya geçtim:

Dertli gönlüme önce bir defne dalı koydun
Sonra o dalı çektin, zehirli çalı koydun!
Söyle, niçin sen beni yolumdan alıkoydun?
Keşki yine o yoldan yürüyüp gitseydim!

Sarışın — Ne içli, ne canlı mısralar!

Dümenci — Bizim sandalcı amma da kapalı kutu imiş ha!

Şehlâ — Rica ederim susunuz da sonunu dinliyelim!

Üçüncü kıt'aya başladım:

Belki o yol geldiğim ummana giden yoldu
Sanki sen hayatımı kurtardın da ne oldu?
Dün bir hançer vurdun ki mecnun saçını yoldu!
Keşki yine o yoldan yürüyüp gitseydim!

Bu sefer, ötekiler ses çıkarmadılar, yalnız içlerinden hafif birer ah savurdular. Şehlâ:

— Çok derin bir aşkın elem ve ıztırabı bundan daha canlı, daha samimî ifade edilebilir mi?

Dümenci başını sallıyarak:

— Öyle kardeş... Acaba bu şarkıyı bizim sandalcıya kim öğretti!

— Onu da, dedim, ayni müşterim öğretti. Hani demin okuduğum «O gözler» manisini bir gazeteden kopya edip bana veren müşterim bunu da evvelki akşam yine benim sandalla gezerken tuttu kurşun kalemile benim defterime yazdı; ben de o gece evde şipşak bunu ezberleyiverdim.

Şehlâ — Sana bunları yazdırıp öğreten o müşterin, nasıl adam, genç mi, yaşlı mı, necidir, adı sanı nedir?

— Ben yaşta var yok... Ne iş yaptığına gelince, zannederim,devairin birinde memurdur, lâkin ne yalan söyliyeyim, ben bu genci iki üç aydır tanırım, bir gün aklıma gelip de adını soramadım!

Dümenci — Sen de amma meraklı insanmışsın ya! Hiç adam onunla böyle karşılıklı şiirler yazıp okuyacak kadar işi ilerletir de adını sormaz mı?

— Ne bileyim ben, sormadım işte! Ama şimdi mademki siz aklıma getirdiniz, artık kendisini ilk görüşte adını da öğrenirim. Hem size şimdi bu son okuduğum şarkı zannedersem bu perşembe günü yine «O gözler» manisinin çıktığı gazetede çıkacakmış!

— Ne biliyorsun?

— Çünkü bunu benim defterime yazan müşterim şarkıyı asıl yazan adamın yakından arkadaşı imiş, şarkının bir aynını bizim müşteriye kopya ettirirken kendisine öyle söylemiş... Bunu perşembe günü yine o gazetede okursun demiş!

Dümenci:

— Bari artık sen de sandalcılığı bıraksan da işi şairliğe falan döksen fena olmaz!

— Korkarım, bende bu merak varken günün birinde galiba o da olacak! Lâkin bilmem ki böyle şeyler karın doyurur mu?

Malûm a... Bizde bu bileklerle bu kürekler olmasa aç kalırız. Bakın, şimdi kocakarı evde dört gözle kavun karpuz bekler!

Şehlâ:

— Ay, sen demek, bu saatten sonra nevale düzüp evine öyle gideceksin!

— Eh ne yaparsın hanım ablacığım, biz yevmi cedit, rızkı cedit geçiniriz.

— Annenin şimdi uykusu gelmemiş midir?

— Gelmiştir ama, ne yapsın, zavallı ben eve gitmeyince uyuyamaz ki!

— Annen seni çok severmi?

— Ne söylüyorsun küçük hanımcığım, hiç ana olur da evlâdını sevmez mi? Sizin analarınız da şimdi siz evlerinize gitmeyince, acaba gözlerine uyku girer mi?

— Sen de anneni çok sever misin?

— Annemi çok sevmeyip de kimi seveceğim, başka kimim var ki seveyim? Atalarımız vaktile boşuna mı demişler:

«Ana gibi yar, Bağdat gibi diyar olmaz!»

Diye?

Zavallı şehlâcık, birden hıçkırıkları salıverdi. Ağlayışı, tatlı tatlı konuşmasından yüz kat daha cana yakın olan kızın bu haline ben verecek mâna düşünürken, arkadaşları onu kollarından tutarak göğüslerine bastırıyor ve:

— Sus ayol, sus, denizin ortasında ağlama, görenler de bir şey sanır! Sevgili kardeşinin başı için olsun sus!

Diye yatıştırmıya çalışıyorlardı. Sandal Kasımpaşayı geçiyor, Unkapanı köprüsüne yaklaşıyordu. Bu aralık tam yanımızdan sıyırıp geçen dolmuş bir Balat kayığındaki Musevi kadınlar meraklı meraklı bizi süzüyorlardı. Yanımızdan başka bir kayık geçtiğini farkeden kızcağız, incecik parmaklarının tersile gözlerini silerek:

— İlâhi, sandalcı, dedi, bir şeycikler demem, Allah seni anacığına bağışlasın... Bu gece beni can evimden öyle vurdun ki...

Şaşırdım:

— Bilmiyerek bir yaranıza mı dokundum?

— Hem de ne yara, hem de ne yarama dokundun!

Çok hazin vaziyeti derhal kavradım. Üçümüz de birkaç saniye sustuk. Sonra zavallı Hüseyin Naili'nin «Anama» şiirini hazin hazin okumıya başladı:

Anam, anam ah, anam,
Sönüp gittin vah anam!
Sana vakitsiz kıyıldı:
Bu, nasıl Allah anam?

* * *

Yollar geçilmez oldu,
Dağlar seçilmez oldu,
Kevsere dönen sular:
Sensiz içilmez oldu!

* * *

Burada durdu, nedense şiirin alt tarafını okumak istemedi:

— Anacığının kadrini, kıymetini bil sandalcı!

Dedi. Ben anacığımı kaybedeli bir yıldır, neler çektim bilsen... Bugün senin sandalınla yaptığımız şu, biraz da çılgınca âlem, sırf ondan dolayıdır. Bir yıldır, hâlâ iyice kendime gelip açılamadım. Anacığım geçen yaz bu zamanlar ölmüştü. Arkadaşlarım o gün bugündür hep böyle gezmelerle, tozmalarla beni avutmıya, eğlendirmiye, bana anamın acısını unutturmıya çalışıyorlar. Geze toza artık Adadan, Modadan, Boğazdan falan bıktık da bugün de Silâhtarağaya geldik... Ve geldiğimize çok iyi etmişiz, sana rasladığımız çok iyi oldu sandalcı!

— Fakat, bilmiyerek ben sizin yaranızı tazelemiş oldum...

— O da çok iyi oldu. Çünkü ben bir yıldır bukadar boşanamamış, içimdeki ayrılık zehirlerini bukadar bol gözyaşlarile dışarıya dökememiş, yani anneciğimi genç denecek yaşta kaybettikten sonra bukadar tatlı ve ılık ağlıyamamıştım. Buna, bu gece sen sebep oldun sandalcı! Sabahtan kimin aklına gelirdi ki, bu akşam Silâhtarda bizim karşımıza bu temiz yürekli delikanlı çıkacak da gece yarısı beni denizin üzerinde böyle hüngür hüngür ağlatacak!

[Başını yukarıya kaldırıp aya bakarak] oh, Allahım şimdi nekadar açıldım, nekadar ferahladım!. Dünya, hayat, gece, ay, deniz ne güzel...

Yanımdaki arkadaşlarım bunların hepsinden güzel, hepsinden cana yakın!.. Sandalcımız ne iyi bir delikanlı.. Sandalcı bu gece eve gider gitmez anacığına bizden de çok selâm götür, bizim tarafımızdan mübarek ellerini şapır şupur öp! Ve o sana:

— Devam edecek —

TARİHTEN ÇİZGİLER:

Polis — Bu hanım kızı artık böyle açık çıkarmayınız... Çarşaf çağına çoktan girmiş!...

İmkânı yok!.

★ ★ ★

Akşam gazetelerimizden birinin yazı işleri müdürüne bir adam müracaat etti. Şöyle konuştular:

— Bana baksana bayım, dünkü nüshanızda feci bir yanlışlık yapmışsınız!

— Olabilir, hangisi?

— Şu kavga meselesi. Hani canım, Ahmet Mehmetle dövüştüler.

— Evet.

— Ahmet, tabancasını çekti.

— Bu da doğru!

— Mehmedi vurup öldürdü.

— Evet, öyle yazdık!

— Fakat buna rezaletin son perdesi derler. Bahsettiğiniz Mehmet benim!

— İmkânı yok!

— Yahu imkânı yok ne demek, işte kâğıtlarım, işte adresim, işte memuriyetime dair kartvizitim. Çabuk bunu tekzip edin, çabuk!

— Maalesef tekzip edemem.

— Tekzip edemem mi dediniz? Deli misiniz siz, ben yaşıyorum, kimse ile kavga etmedim. Tekzip isterim, etmezseniz dava açacağım, sizi süründüreceğim, anladınız mı?

— Anladım. Gelin başka bir çare bulalım: Dünkü nüshamızda yazdığımız cinayet meselesinde küçük bir yanlışlık oldu, diyelim, Ahmedin tabancası ateş almadı.

YAPIVERİN

Çallı'yı bir nikâha çağırdılar, gitti. Fakat aksi gibi herkes hattâ evlenecek kızcağız bile hazır olduğu halde damat meydanda yoktu. Etrafa adam saldırdırıldı. Nihayet delikanlıyı bir meyhanede bastırarak çalyaka nikâh dairesine getirdiler. Fakat genç adam ayakta duramıyacak kadar sarhoştu.

Nikâh memuru vaziyeti görünce kızdı:

— Ben, dedi, bu halde olan bir insanın nikâhını kıyamam. Gidin, güvey ayılınca gelirsiniz!

Bu sözleri duyan Çallı dayanamadı. Sarhoş delikanlıyı hem merhamet, hem takdir dolu bir bakışla süzerek cevap verdi:

— Aklınız varsa şimdi yapıverin, böyle bir delikanlı ayılınca evlenmiye kalkmaz. Tam sırasıdır.

Ya siz?.

Kadınlar bir salonda oturmuş konuşuyorlardı, söz nihayet edebiyata döküldü. Herkes beğendiği şairi, beğendiği muharriri, beğendiği kitabı sayıp döktü. Neden sonra içlerinden birinin hiç söze karışmadığını farkettiler:

— Ya sen? Diye sordular, sen hangisini seversin ?

Tereddüt etmeden cevap verdi:

— Ben kitaptan pek anlamam.

— Etme canım!

— Evet, kocamın cep defterine benzerim.

Neosterin
AĞIZ Vasıf
ve BOĞAZI temizler
Ağrılarını geçirir...
Her Eczaneden arayınız

RAMİZ Kraikatür ALBÜMÜ

Sanatkâr karikatüristimiz Ramiz'in, yirmi senedenberi neşrettiği karikatürlerin en güzellerini bir albüm şeklinde hazırlanmıştır. Bu albümde iki yüzden fazla karikatür bulunmaktadır. Çok orijinal bir sanatkâr olan Ramiz'in bu albümdeki karikatürleri arasında mizah edebiyatımızda yer alacak kadar kuvvetlileri vardır.

* * *

Bu albümün sayfalarını neşe ile karıştırırken çok büyük bir zevk hissedecek, hele bazı karikatürler karşısında kahkahalarınızı zaptedemiyeceksiniz.

* * *

«Ramiz Karikatür Albümü» çok nefis bir şekilde «Yedigün» müessesesi tarafından hazırlanmıştır. Fiatı yalnız 25 kuruş olacaktır.

Bu güzel albümü bayilerinizden isteyiniz!.

Dr Hafız Cemal

Lokman Hekim

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar İstanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398 .Kışlık telefon: 21044

Kolaylık-Şıklık

Her şeyden evvel kolaylığı arayan spor meraklısı Bayanlar, onlar için yapılmış olan bu santür-külotları giyerek şıklığı da temin etmiş olurlar. Hututu inceltir Vücudun tenasübünü düzeltir ve en şedid hareketlerde bile kat'iyyen kaymaz

Fiyatı: 7 1/2 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız : ez

J. Roussel
Paris

İSTANBUL, Beyoğlu
Tünel meydanı 12 No.lu.
Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz.
Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Yağmur Rüzgâr Soğuk

cildinizi sertleştirip çatlatır. Muhafaza etmek için yüz ve ellerinizi sabah ve akşam muntazaman ve sokağa çıkmadan evel iyice

KREM NİVEA

ile uvunuz. Teniniz yumuşak ve sıhhatlı kalır.

SİNİRE ÇARPINTIYA NEVROL

emsalsiz ilâçtır. Hafakana, teessürle bayılanlara 20 damlası hayat verir. Evlerinizde mutlaka bulundurunuz.

23 Nisanda Çocuk ve Hakimiyeti milliye bayramında:

Salamon — Buyün millî bayramlarımızdan biri imiş.. Acaba hanyi rozeti takıp sokağa çıkmaklığım lâzım yeliyor!

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası

Sahibi Sedat S. — Umum Neşriyat Müdürü: T. Şükrü